

ÀNGELS BASSAS

Dóna't

Novella

ÀNGELS BASSAS

Dóna't

Edicions 62

Barcelona

© Àngels Bassas, 2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: juny del 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Àtona Víctor Igual, s. l.
Aragó, 390 - 08013 Barcelona
Imprès a Reinbook

DIPÒSIT LEGAL: B. 11.081-2016
ISBN: 978-84-297-7509-9

ÍNDIX

<i>Pròleg</i>	13
1. El zoòtrop d'una vida	19
2. Punt zero. Ell i ella	23
3. L'home desconegut	25
4. Somnis recurrents	29
5. Voyeur	33
6. Actors... ..	39
7. Persones que apareixen	51
8. La companyia	57
9. Camerinos d'encarnació	65
10. Formigues enfeinades sobre la fusta	73
11. La por abans de sortir a escena	79
12. Escoltar	85
13. La persecució	91
14. Exposar-se	97
15. L'home que no coneixes	105
16. Show must go on	113
17. Volar	119
18. Buscar les paraules	131

19.	L'olor de les flors abans que es marceixin	141
20.	Lliga'm	149
21.	Divos	155
22.	El sexe ens fa sentir vius	165
23.	L'art, escola de vida	171
24.	Trobar-se	177
25.	Vocació i fe	191
26.	Màscares i veritat	197
27.	La fantasia i allò poderós que pot generar	205
28.	La bellesa és acceptar el que hi ha de veritable a la vida	211
29.	Trens que passen	215
30.	Sopem la vida junts?	227
31.	Tercera trobada. Menjar la vida	235
32.	Fum que es fon i desapareix	243
33.	Escriure	247
34.	La dona que sí que coneixes	257
35.	Si alguna vegada no hi veig gens, miro als ulls del meu fill i es fa la llum	261
36.	L'amor, mou el món?	265
37.	Decisions	269
38.	Retrobar-se	273
	<i>Epíleg</i>	277

I

EL ZOÒTROP D'UNA VIDA

Amants i allucinat
tenen cervells que bullen, fantasies
extravagants, que veuen més enllà
del que pot abastar la raó freda.
Tant el boig, com l'amant, com el poeta
són tot un gruix d'imaginació.

WILLIAM SHAKESPEARE,
El somni d'una nit d'estiu

Sentia les seves dolces paraules murmurades a cau d'orella mentre notava la meva pròpia respiració a través del mocador de seda que duia lligat a la boca, i com els cabells suats se m'enganxaven al rostre.

Els seus dits suaus acariciaven tot el meu cos, gairebé sense tocar-me, amb un fregadís perceptible només pels porus terriblement encesos de la meva pell.

Notava les cordes blanques, comprades a la ferreteria del barri, com se'm clavaven als turmells i les mans.

La corda m'esbiaixava els canells, i això em feia sentir molt excitada.

No em podia moure, i els braços em feien mal. D'esquena, sense poder fer res, sense poder moure'm.

Necessitava obrir les cames, però no podia.

Llavors vaig notar com m'agafava fort pels cabells, com m'obligava a arquejar l'esquena, i sense més dilacions, com començava a obrir-me a poc a poc, i suauement, com les flors de la gardènia blanca que tinc al balcó de casa.

Respiració agitada, pols accelerat.

Tenia por.

I no obstant, m'agradava.

M'agradava molt.

Ho confesso.

Em tornava boja aquella fantasia del perill.

Captiva però lliure.

Esperonada a creuar i enderrocar els meus propis límits.

Perquè amb ell em sentia segura.

Ara que l'havia trobat,

sabia que amb ell podia jugar a aquell joc.

Amb ell, sí.

Podia lliurar-me.
I sobretot, no pensar.
Només un cos inflammat per la passió.

Quan em va lligar, em vaig sentir escandalosament excitada.
El joc m'escalfava com un sol de migdia.

Vaig perdre el control, per donar-lo.
I l'alleujament va ser com un baf de vapor que s'alça cap amunt
i impregna totes les coses.

Aviat vaig notar aquella càlida humitat als engonals, el desig relliscant entre les meves cuixes, la boca del meu sexe obrint-se assedegada i el primer indicatiu de l'esclat del plaer.

L'agitació començava a recórrer tot el meu cos com bombolles de xampany pujant efervescents per les venes. La circulació de la sang instigada, palpitant, fluïnt frenètica.

I com més fort m'envestia, més fort era el plaer d'estar a les seves mans.

Sentia la seva veu molt a prop del clatell, el seu alè que se'm menjava l'aire, i aquell lleu i suau dolor a la vagina. Una petita mossegada al lòbul de l'orella, i instants des-

prés un altre mos inesperat, famolenc i incisiu, prop del coll, just allà on la sang sacseja la carn.

Em penetrava amb força, amb una intensitat mesurada i precisa, i un sentit del tempo extraordinari.

Em feien mal els canells i les cames, però m'agradava.

Vaig tancar els ulls i vaig notar la duresa del meu clítoris, l'arc que dibuixen les cervicals quan la mandíbula s'aixeca i la boca panteixa, precedint el clímax de l'èxtasi sexual. Aquell deixar-se portar... Aquell pujar i pujar ben amunt per escalar una muntanya i, finalment, afluixar.

Orgasme.

Si bemoll sostenuto fortissimo.

El meu orgasme és un si bemoll sostingut i allargassat. La veu que emeto amb les cordes vocals està perfectament col·locada.

Sóc incapaç de repetir aquest so en circumstàncies normals.

PUNT ZERO. ELL I ELLA

El teu parlament m'ha mossegat el cor, i,
mentre el pronunciaves, has fet que
m'enardís.

HOMER, *L'Odissea*, Cant VIII

Salt mortal de l'imperfet al present.
Dels pensaments a l'acció.
Del moment just passat, a l'instant precís.

Ets preciosa.

Ets meva.

Dóna't.

Em dono.

Sí.

M'agrada molt, *carinyo*.
Però espera un moment,
ara em fa una mica massa de mal.

M'estrenys el coll massa fort.
M'ofego. Amor. Amor, m'escany...

El dolor escumejant que es barreja amb el plaer.

Espera.
M'estrenys mas...

Silenci.

Veig les imatges de la meva vida com passen ràpid a través d'un vidre fumat.

Deixar-se, lliurar-se.

Petita mort.

Fosc.

3

L'HOME DESCONEGUT

L'home allibera. Però la dona escull. La dona creu que la conquereixen i l'home creu ser qui venç; no obstant, el vencedor s'inclina davant la vençuda.

SOREN KIERKEGAARD, *Diari d'un seductor*

Jo sabia que podia passar.

En coneixia el risc.

Al cap i a la fi, havia estat un autèntic desconegut per a mi.

De fet, no saps mai ben bé si estàs amb un desconegut, fins que es comporta com a tal.

Diposites la teva confiança en una persona,

t'enamores d'una idea: del que penses que són els altres.

Però a voltes descobreixes l'equívoc,

la realitat t'esclata als morros,

i fa caure totes les màscares.

Sembla que la paraula confiança, etimològicament par-

lant, consta de dues parts: el prefix *con*, que vindria a significar 'junts',
i el mot llatí *fides*, que vol dir 'fe' o 'lleialtat'.

Jo en vaig acceptar el risc. Va ser un acord tàcit.
Traspassar límits amb control i seguretat, el lliurament voluntari per arribar a la confiança absoluta en l'altre és un plaer inaudit i inefable. Hi confiava plenament.
Perquè el bon sexe només es té quan hi ha confiança.
Quan saps que et pots donar.

Potser ara, per fi, havia trobat l'home savi.
El que esperava.
El que imaginava.
El que em visitava en somnis.
El que volia que m'acompanyés fins a la fi de la meva existència.

Quan trobes l'amor i el desig junts, ets com una gardènia a qui han trasplantat. Bellugues les teves arrels dins del nou test, buscant banyar-te en el subsòl, buscant nous espais per conquerir. Cerques la humitat, i estens les fulles i les branques per menjar-te la llum i expandir-te. Allargasses la teva força dins la nova terra que et nodreix i esperes que el plaer duri com més temps millor.

L'èxtasi arriba en un entregar-se sense traves, com l'arrel que s'arrapa i beu aigua i fertilitzant, mentre es deixa suar pel sol.

Quan era jove no tenia ni la força ni la maduresa ni la tranquil·litat ni el sentit de l'humor que tinc ara als quaranta.

Ara estic preparada.

El meu cos és com una bomba de rellotgeria.

Com una planta que esclata en flors.

Crear i el sexe fan sentir viu.

Mentre em dono i corro el risc,
sé que el plaer, el gaudi, la felicitat i una certa lucidesa
es barregen en aquest lliurar-se.

Prefereixo el coratge d'arriscar per créixer
que no pas la covardia de l'immobilisme.

Donar-se és un acte de valentia.

No donar-se és un acte de covardia.

És en la capacitat de canvi on trobes la permanència
o, si més no, alguna certesa.

No sé qui es va inventar exactament la frase, com tantes
d'altres que no estan en possessió de ningú:
el sexe és com una petita mort.

M'agrada sentir-me intensament viva
en aquesta petita mort.

I no tinc por.

Perquè en cada petita mort,
jo,
sempre,
reneixo.